

LITERATUUR

Stationsbuffet (1)

Betere tijden zijn hier met het laatste
Restant koperglans aan de haal gegaan.
Verf bladdert aderverkalkt van het plafond,
Sfeerverlichting functioneert niet meer.

Wat rest is de slechte smaak van het heden
En veel werk voor de afwasser van dienst
Zo te zien. Elk tafeltje lijkt een gootsteen
Waarin vuile vaat om aandacht schreeuwt.

Obers als overjaarse pubers
Laveren er verwaand tussendoor, schallen
Bestellingen als verwensingen
Naar het buffet – een buffer

In de gedoogzone tussen privé
En publiek. Habitués hangen daar
Als een oude gewoonte aan de toog,
Lallen een ontbrekend zinsverband

Bij elkaar of vallen in reeksen stiltes
Uiteen, ten prooi aan geheugenverlies.
Gezelligheid, jawel, gezelligheid
Wordt hier als patersbier met een nasmaak

Getapt van het vat. De koperen tapkraan,
In geen tijden gepoetst, zal het een zorg zijn.
Haar jaren zijn geteld. Straks is zij antiek
En wacht haar een schitterende toekomst.

Stationsbuffet (2)

'Een tooghanger, ik? Nooit van mijn leven!
Elke dag een glas of twee drie, hooguit vijf,
Terwijl ik op de trein wacht en me hoed voor
Het misbaar van mijn vrouw die onzichtbaar
Op mijn tellen past, dat wel, maar een buffet-
Ganger? Ho maar! Meer nog dan haar liefde-
Vol uitgestoken harde hand vrees ik de
Riskant grens van zes glazen daags.'

Patrick Auwelaert